

Y en mitj de llurs sofriments
Res d' eix mon, res l' aconsola.
Res d' eix mon ¡ah! bé ho se prou
Que ja fora mort d' angoixa
Si, en lo cor de mon torment,
No sentís una veu dolça,
Falaguera que, de lluny,
Com per encís, me retorna,
Cridantme:—Mortal, mortal;
Resígnat: creu, creu: recorda
Qu' en aqueixa trista vall
Passa tot com fumarola;
Que si avuy trepitxas carts,
Demá trepitxarás rosas.—

.
Prou qu' ho se que, neguitós,
Hauria ja mort cent voltas,
Esclafat baix la dissort,
Com moxó sota la llosa,
Quant, ab llágrimas de fel,
Ploro 'ls bells jorns de mas glórias
Tot mirant lo negre fons
De las timbas esglayosas
Qu' ab aterrador cruxit,
Dévant meu s' obran y s' obran:
Sinó sentís en lo cor
Un aleteig, una forsa
Que m' obliga á aixecá 'ls ulls
De la bruta pols que 'm rotlla,
Y á enlairarlos dret al Cel,
Allá lluny, ben lluny del homes.

.
Com llop foll ja hauria mort
Malehint, frenétich, l' hora
Malestruga en que arribí
En eix' erm de rochs y brossa;
Malehintne mos pesars
Y 'ls recorts que m' agullonan;
Sinó cremés en mon pit
Eixa flama benfactora